

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 664/2023-62

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody Želiezovce, zastúpeného JUDr. Michalom Murinom, advokátom, Nová Doba 497, Nižná, proti postupu Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 6T/59/2019, uzneseníu Krajského súdu v Žiline č. k. 1To/66/2020-879 z 18. augusta 2020 a uzneseníu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tdo/52/2021 z 28. septembra 2022 a postupom, ktoré predchádzali ich vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa (ručne spísanou) ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1, 2 a ods. 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6T/59/2019 (ďalej aj „napadnutý postup okresného súdu“), postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1To/66/2020 a jeho uznesením z 18. augusta 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Zároveň sa domáha vyslovenia porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 13 ods. 1, čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 1 a 3 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1To/66/2020 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1Tdo/52/2021 a jeho uznesením z 28. septembra 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Rovnako sa domáha vyslovenia porušenia svojho práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), 6 ods. 1, 2 a ods. 3 písm. c) a d), čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a čl. 17 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1To/66/2020 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1Tdo/52/2021. Navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať mu primerané finančné

zadosťučinenie 50 000 eur a prikázať krajskému súdu prepustiť ho z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu.

2. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu (prostredníctvom svojho právneho zástupcu) 30. marca 2023 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy, svojho práva podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 dohovoru, práva podľa čl. 47 a čl. 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a čl. 2 Dodatkového protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu (ďalej spolu aj „napadnuté rozhodnutia“). Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

3. Dňa 21. apríla 2023 sťažovateľ doručil ústavnému súdu (ručne spísané) doplnenie ústavnej sťažnosti, ktorým rozšíril petit ústavnej sťažnosti (nad rámec už namietaného) o namietané porušenie čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy.

4. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých rozhodnutí, ako aj pripojeného spisu všeobecného súdu (sp. zn. 6T/59/2019) vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6T/59/2019 z 9. apríla 2020 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaný (spolu s [REDAKOVANÉ]) za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona (spoločným konaním prechovávali psychotropnú látku a čin spáchali vo väčšom rozsahu), za čo mu bol podľa § 172 ods. 2 a § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní dvanástich rokov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona ho súd zaradil pre účely výkonu trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranný dohľad v trvaní troch rokov. Podľa § 77 ods. 1 písm. b) Trestného zákona mu súd uložil povinnosť po prepustení z výroku trestu odňatia slobody dostaviť sa do dvoch pracovných dní k probačnému a mediačnému úradníkovi okresného súdu, v ktorého obvode má bydlisko, a v rámci uloženého ochranného dohľadu mu uložil povinnosť hlásiť sa dvakrát v kalendárnom mesiaci u probačného a mediačného úradníka. Zároveň podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd uložil sťažovateľovi trest prepadnutia veci špecifikovanej v tomto rozsudku.

5. Proti rozsudku okresného súdu podali odvolania sťažovateľ, obžalovaný [REDAKOVANÉ], ako aj prokurátor okresnej prokuratúry, o ktorých rozhodol krajský súd uznesením č. k. 1To/66/2020-879 z 18. augusta 2020 tak, že ich podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

6. O dovolaní sťažovateľa podanom proti napadnutému uzneseniu krajského súdu z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. b), c), e), g), h) a i) Trestného poriadku (vlastnoručne spísanom a aj doplnenom 20. decembra 2021, 13. januára 2022, 18. januára 2022 a 26. januára 2022) a prostredníctvom ustanoveného obhajcu z tých istých dôvodov, ako aj o dovolaní [REDAKOVANÉ] rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že obe dovolania v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II. Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ (v podaní doručenom ústavnému súdu 29. marca 2023, pozn.) k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, argumentuje:

- a) krajský súd opomenul skúmať zákonnosť a prípustnosť vo veci získaných dôkazov;
- b) namieta nedostatočné zistenie skutkového stavu, pokiaľ ide o otázku, či bol spolupáchateľom trestnej činnosti, za ktorú bol odsúdený (majiteľom drogy sa totiž nestávajú automaticky všetky osoby nachádzajúce sa v motorovom vozidle). Na tento účel sa dožadoval v prípravnom konaní vykonania dôkazov svedčiacich v jeho prospech, a to prepisu komunikácie dotknutej policajnej hliadky s operačným strediskom (objasnil by zákonnosť postupu policajtov a umožnil porovnanie ich výpovedí so skutočnosťou), výsluchu členov druhej policajnej hliadky, ktorá bola prítomná pri osobnej prehliadke, a kamerového záznamu z ich vozidla (k otázke, kde sa našli drogy) a iných, ktoré by prispeli k posúdeniu zákonnosti prípravného konania, k čomu nedošlo, čím bol porušený čl. 2 ods. 2 a 7 ods. 5 ústavy. Tým, že vyšetrovateľ zamietol vykonať navrhované dokazovanie a obmedzil sa len na dôkazy svedčiace v jeho neprospech, porušil aj § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ako aj jeho právo na „riadne dokazovanie“. Získanie dôkazov v jeho prospech mu neumožnili ani všeobecné súdy;
- c) namieta nezákonnosť zastavenia motorového vozidla (a obmedzenia jeho osobnej slobody) a nezrovnalosti vo výpovediach dotknutých príslušníkov Policajného zboru. Za nezákonný považuje aj ich celkový služobný postup. Namieta, že nebol poučený o svojich právach. O podozrení zo spáchania trestnej činnosti bol oboznámený až po vyložení všetkých vecí na kapotu motorového vozidla, čím došlo k porušeniu jeho práva podľa čl. 47 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ žiada ústavný súd, aby preskúmal, či prípadným zadovážením navrhovaných dôkazov mohlo dôjsť k zmene rozhodnutia súdu vo veci samej (sťažovateľ konštatuje, že v motorovom vozidle spoluobžalovaného sa nachádzal z dôvodu, že to jeho bolo nepojazdné, psychotropné látky nevlastnil, nepredával a príslušníci Policajného zboru uviedli k veci nepravdivé informácie).

8. Sťažovateľ vo vzťahu k namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu a konaniu, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, vyjadruje nesúhlas s posúdením dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Poukazuje na časti výpovedí uskutočnených v priebehu trestného konania, ako aj nezákonnosť postupu príslušníkov Policajného zboru, ktorý nasledoval po zastavení motorového vozidla, v ktorom bol spolujazdcom, ako aj na absentujúce poučenie o jeho právach podľa zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“) o policajnom zbore. Podrobne popisuje ním uplatnené dovolacie námietky, ktorými sa najvyšší súd podľa jeho názoru žiadnym spôsobom nezaoberal. Vyhol sa tak preskúmaniu podstatných okolností trestnej veci, čím došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu.

9. Sťažovateľ ďalej namieta posúdenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku zo strany najvyššieho súdu. Tvrdí, že dovolací súd nad rámec okresným súdom ustálených skutkových záverov poukázal aj na postup podľa § 23 ods. 2 zákona o Policajnom zbore. Okresný súd pritom z vykonaného dokazovania nezistil postup podľa označeného zákonného ustanovenia. Sťažovateľ konštatuje, že príslušníci Policajného zboru konali v rozpore so zákonom. Namieta

kombinovanie postupu príslušníkov Policajného zboru podľa zákona o Policajnom zbore, ako aj Trestného poriadku. Jeho námietky sú však založené na absentujúcom poučení podľa § 8 ods. 2 zákona o Policajnom zbore, čím malo dôjsť k nezákonnému zabezpečeniu dôkazu.

10. K namietanému porušeniu práva na súkromie podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 ústavy, čl. 8 ods. 1 dohovoru a čl. 17 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach sťažovateľ uvádza, že toto sa z pohľadu Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) posudzuje podľa troch kritérií (legalita, legitimita a proporcionalita). Popisuje, že po tom, čo predložil príslušníkom Policajného zboru doklad totožnosti sa ich služobný zákrok podľa § 18 ods. 1 zákona o policajnom zbore skončil, pričom nemali zákonný dôvod vyzývať ho na vyloženie vecí z motorového vozidla. Podľa jeho názoru na predmetnom závere nemôže nič meniť ani tvrdenie o jeho údajnej nervozite. Takýto postup považuje za svojvoľný (legalita). Vo veci nebola preukázaná ani existencia naliehavej potreby vykonať proti nemu zásah (legitimita). Uvedený postup nebol ani proporcionálny, keďže skončil vizuálnym overením obsahu tašky cez otvorené okno motorového vozidla (proporcionalita). Sťažovateľ považuje za zásah do jeho súkromia výzvu na vystúpenie z motorového vozidla a vyloženie vecí z tašky. Tvrdí, že v tomto bode označené práva boli porušené príslušníkmi Policajného zboru, okresným súdom, ako aj krajským súdom.

11. Porušenie čl. 6 ods. 3 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2012/13/EU z 22. mája 2012 o práve na informácie v trestnom konaní sťažovateľ vidí v postupe príslušníkov Policajného zboru, ktorí ho nepoučili pred vydaním veci na kapotu motorového vozidla o jeho právach.

12. Ďalšou argumentáciou sťažovateľ namieta porušenie princípu právnej istoty, keďže napadnuté rozhodnutia sa podľa neho odkláňajú od rozhodnutí iných všeobecných súdov v analogických otázkach (rozhodnutia vo veci vedenej najvyšším súdom pod sp. zn. 3 Toš 7/2008, Okresným súdom Pezinok pod sp. zn. 3 T 123/2010, Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 3 To 50/2017).

13. V podaní doručenom ústavnému súdu 30. marca 2023 (prostredníctvom právneho zástupcu) sťažovateľ namieta ústavnú neudržateľnosť napadnutých rozhodnutí. Poukazuje na porušenie jeho práva na spravodlivý proces podľa čl. 46, čl. 47 a čl. 50 ods. 4 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť tým, že rozhodnutie všeobecného súdu (bližšie nešpecifikovaného, pozn.) vychádzalo z dôkazov, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Poukazuje na okolnosti, za ktorých došlo k vydaniu psychotropných látok, t. j. tvrdí, že nebol poučený podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku. Uvádza, že trestné konanie sa začalo vydaním veci, pričom policajti najskôr postupovali podľa zákona o Policajnom zbore. Došlo teda nesprávne ku kumulácii postupov podľa zákona o Policajnom zbore a Trestného poriadku. Podľa jeho názoru mu malo byť (vzhľadom na podozrenie) pred vydaním veci vznesené obvinenie podľa Trestného poriadku. Aj najvyšší súd v tejto časti konštatoval nezákonný postup všeobecných súdov, no zároveň sa odvolal na totožné znenie zákona o Policajnom zbore a Trestného poriadku, s čím sťažovateľ nesúhlasí. Zároveň uvádza, že v rozhodnutiach všeobecných súdov absentuje preukázanie skutočnosti, že bol v predmetnej trestnej veci spolupáchateľom.

14. Dňa 21. apríla 2023 sťažovateľ doručil ústavnému súdu (ručne písané) doplnenie ústavnej sťažnosti, v ktorom opätovne namieta zákonnosť postupu príslušníkov Policajného zboru pri zastavení motorového vozidla a následnom získaní dôkazov. V tejto súvislosti cituje časti výsluchu svedka [REDAKOVANÉ] z 28. novembra 2018 a [REDAKOVANÉ] z 10. januára 2019. V kontexte nimi poskytnutých informácií namieta legalitu a legitimitu predmetného zastavenia motorového vozidla

a následného postupu príslušníkov Policajného zboru. Sťažovateľ uvádza: „*Obmedzením osobnej slobody a vykonaním osobnej prehliadky v režime Tr. poriadku policajti konali v rozpore s Vyhláškou MVSR č. 192/2017, čím došlo k nezákonnému obmedzeniu osobnej slobody...*“ Opätovne namieta nesprávnosť právnej kvalifikácie, keďže jeho spolupáchateľstvo podľa § 20 Trestného zákona nepreukazoval ani jeden dôkaz. Namieta, že psychotropné látky síce boli v motorovom vozidle, avšak neboli jeho majetkom, nebol s nimi oprávnený disponovať a ani na nich nezarábal. Namieta neprimeranosť a neproporcionalitu uloženého trestu. Ustanovenie § 172 ods. 2 Trestného zákona nerozlišuje medzi držiteľom psychotropnej látky pre vlastnú potrebu a predajcom či jej výrobcom, pričom toto zákonné ustanovenie je v rozpore s ústavnou zmluvou a medzinárodnými zmluvami. Tvrdí, že bol obžalovaný za trestný čin prechovávanie psychotropnej látky po akúkoľvek dobu, avšak všeobecný súd pri jeho odsúdení dôvodil tým, že psychotropné látky predával. Petit ústavnej sťažnosti sťažovateľ (nad rámec už namietaného) rozšíril o namietané porušenie čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie práv označených v bode 1 až 3 tohto uznesenia v súvislosti s trestným konaním, v ktorom bol právoplatne odsúdený za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d) a ods. 2 písm. e) zákona Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

16. Ústavný súd považoval v prvom rade za potrebné vysporiadať sa so spôsobom podania ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ ju totiž doručil prostredníctvom právneho zástupcu 30. marca 2023. Vlastnoručne spísané podanie označené ako doplnenie ústavnej sťažnosti však doručil už 29. marca 2023. V oboch z uvedených podaní sú namietané porušenia rôznych (aj totožných) práv a slobôd, ku ktorých porušeniu malo dôjsť inými rozhodnutiami, resp. postupmi všeobecných súdov. S poukazom na materiálnu ochranu práv sťažovateľa ústavný súd vymedzil predmet predbežného prerokovania v rozsahu oboch doručených podaní (pozri bod 1 a 2 tohto uznesenia, pozn.).

17. Sťažovateľ opätovne doplnil ústavnú sťažnosť ručne spísaným doplnením doručeným ústavnému súdu 21. apríla 2023, ktorým rozšíril návrh na rozhodnutie, t. j. petit ústavnej sťažnosti. K predmetnému rozšíreniu petitu došlo po uplynutí dvojmesačnej zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (napadnuté uznesenie najvyššieho súdu mu bolo doručené 30. januára 2023, pozn.), v dôsledku čoho bolo možné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako podanú oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

18. Ústavný súd považuje za nevyhnutné uviesť, že argumentácia obsiahnutá v ústavnej sťažnosti doručenej prostredníctvom právneho zástupcu je vo svojej podstate popisom skutkového stavu a argumentov, ktoré sťažovateľ uplatňoval v konaní pred všeobecnými súdmi so záverom o porušení namietaných práv (bližšie v petite ústavnej sťažnosti nepomenovaných, pozn.). Predmetný popis je však len časťou z viacerých obligatórnych náležitostí ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ (zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, pozn.) neuvádza takmer žiadnu ústavnoprávnu argumentáciu, resp. uvádza argumentáciu, ktorá pokladá základy pre úvahu

o odmietnutí, resp. neodmietnutí ústavnej sťažnosti pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom o ústavnom súde. V ústavnej sťažnosti sa napríklad nenachádza ani žiadna polemika s namietanými rozhodnutiami. Úlohou ani v rámci ústavným súdom uprednostňovaného materiálneho prístupu k ochrane základných práv a slobôd nie je totiž nahrádzať aktivitu sťažovateľov či ich právnych zástupcov a iniciatívne dotvárať či dopĺňať ich ústavné sťažnosti tak, aby vyhovovali zákonným podmienkam. Ústavný súd by tak na seba preberal právomoc, ktorá mu nepatrí. Povinnosť právne odôvodniť ústavnú sťažnosť [normovaná zákonným príkazom § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde] neznamena, že po popise skutkových okolností sťažovateľ následne napríklad iba označí články ústavy či dohovoru, ktoré mali byť zo strany orgánu verejnej moci porušené, prípadne ich odcituje. Ak by to tak malo byť, povinné právne zastúpenie advokátom v konaní pred ústavným súdom by bolo zbytočné. Ústavný súd považuje za potrebné doplniť, že je nevyhnutné dôsledne odlišovať úlohu ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd od iných orgánov verejnej moci, čo musí odrážať aj odôvodnenie ústavnej sťažnosti, v ktorom nepostačuje argumentovať ani rovnakým metodologickým a obsahovým spôsobom ako v konaní pred všeobecnými súdmi. Keďže ústavná sťažnosť bola „doplnená“ o skutočnosti (podaním doručeným 29. marca 2023, pozn.), ktoré určitým spôsobom rozvíjali ústavnoprávnu argumentáciu, ústavný súd mohol vydestilovať hlavné námietky a pristúpiť tak k jej predbežnému prerokovaniu. Pokiaľ ide o rozsah a pomenovanie namietaných práv, s týmito sa ústavný súd s poukazom na uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 514/2020 z 18. novembra 2020, č. 84/2020 ZNaU, vysporiadal v bodoch III.2. a III.3. tohto uznesenia. V rozsahu namietaného porušenia čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 3 a čl. 6 ods. 2 dohovoru a čl. 47 charty odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu, že ohľadom nich absentuje akákoľvek ústavnoprávna argumentácia (resp. akákoľvek argumentácia vôbec, pozn.).

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým postupom okresného súdu:

19. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd poskytuje v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

20. Sťažovateľ mal možnosť podať proti napadnutému postupu okresného súdu odvolanie krajskému súdu. Takéto odvolanie aj podal a bolo o ňom rozhodnuté napadnutým uznesením krajského súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

21. Ústavný súd v prvom rade vo vzťahu k odôvodneniam rozhodnutí všeobecných súdov v úvode pripomína, že z nich musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi súdu na strane druhej. V prípade, ak odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje konkrétne dôkazy, prípadne len odvolanie sa na obsah spisu, prípadne

je napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu pre nedostatok dôkazov a pre nezrozumiteľnosť nepreskúmateľné, sú právne závery súdu porušením ústavného princípu zákazu ľubovôle v rozhodovaní a také rozhodnutie je v rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy.

22. Aj z judikatúry ESĽP vyplýva, že súdy musia dostatočne jasne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu (rozsudok vo veci Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33). Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený v rámci okolností prípadu (rozsudok vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29). Aj keď vnútroštátne súdy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené námietky (rozsudok vo veci Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (rozsudok vo veci Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce (rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku č. 2 z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84). Rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k „odopretiu spravodlivosti“ (už citovaný Moreira Ferreira, bod 85; tiež rozsudok vo veci Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

23. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu namieta nesprávnosť vyhodnotenia vykonaných dôkazov v spojení s nedostatočným zistením skutkového stavu v otázke, či bol spolupáchateľom trestnej činnosti, za ktorú bol odsúdený (z dôvodu nevykonania dôkazov, ktoré navrhoval, a z dôvodu postupu/spôsobu zastavenia motorového vozidla a obmedzenia jeho osobnej slobody), a nezrovnalosti vo výpovediach dotknutých príslušníkov Policajného zboru.

24. Keďže námietky prezentované v ústavnej sťažnosti týkajúce sa skutkových zistení sťažovateľ namietal aj v konaní pred najvyšším súdom a krajským súdom, pričom tieto neboli predmetom prieskumu najvyššieho súdu, ústavný súd sa oboznámil aj so znením namietaného rozhodnutia krajského súdu. V danej súvislosti konštatuje, že tvrdenia sťažovateľa sú v značnej časti polemikou s názorom a voľným hodnotením dôkazov vykonaným zo strany všeobecných súdov a obsahujú minimálnu ústavnoprávnu argumentáciu. Do obsahu namietaných práv sťažovateľa však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi či navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie práv nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (m. m. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

25. Zohľadňujúc svoju judikatúru (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), v zmysle ktorej rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, ústavný súd sa v záujme poskytnutia plnej ochrany právam, ktorých porušenie sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, oboznámil aj s rozsudkom okresného súdu v jeho veci.

26. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu ústavný súd uvádza, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zrozumiteľné, presvedčivé a nie je z neho zrejmý ani zjavný omyl či extrémny exces pri utváraní skutkových záverov. Pripomína (v intenciách námietok uvedených v ústavnej sťažnosti a spôsobilých na preskúmanie), že pokiaľ všeobecné súdy rešpektujú ústavné garancie obsiahnuté najmä v čl. 46 až čl. 50 ústavy, nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ posúdenie dôkazov realizované všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s ním sám nestotožňoval (m. m. II. ÚS 593/2011, III. ÚS 230/2012, III. ÚS 373/2015). Záver súdu o (väčšej) hodnovernosti niektorého z dôkazov, resp. niektorej výpovede, ktorý v prejednávacom prípade tento primerane vysvetlí, je prirodzeným výsledkom procesu voľného hodnotenia dôkazov a sám osebe neindikuje možnosť vysloviť porušenie označených práv len z dôvodu, že sťažovateľ sa domnieva, že niektoré dôkazy mali byť hodnotené rozdielne (pokiaľ záver súdu nie je vyvrcholením zjavného omylu či extrémneho excesu v procese utvárania skutkových záverov, pozn.). V tejto súvislosti krajský súd vo svojom rozhodnutí poukázal na obsah odvolacích námietok sťažovateľa, ktorý podľa jeho názoru nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Krajský súd sa stotožnil s odôvodnením okresného súdu, na ktoré v podrobnostiach odkázal.

27. Ústavný súd v konkrétnostiach poukazuje na časť napadnutého uznesenia krajského súdu, v ktorej sa krajský súd venoval otázke postupu/spôsobu uskutočnenia služobného zákroku a z toho plynúcich dôkazov. Krajský súd nepochyboval o správnosti skutkových zistení v rozsudku okresného súdu, ktoré vyhodnotil ako dôkazy posúdené v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Plne sa stotožnil s ich vyhodnotením zo strany súdu prvého stupňa a tieto vyhodnotil aj sám s totožným výsledkom. Okresný súd popísal služobný zákrok tým spôsobom, že príslušníci Policajného zboru postupovali podľa § 22 ods. 1 a 23 ods. 1 zákona o Policajnom zbore. Na základe vykonaného dokazovania bol toho názoru, že po tom, čo zbadali, že sťažovateľ „*niečo rukami robil v taške, ktorú mal pri nohách*“, vzniklo podozrenie, že by v nej mohol mať zbraň, a teda v rámci aplikácie oprávnenia podľa § 22 ods. 1 zákona o Policajnom zbore im obsah tašky ukázal a vyložil ho na kapotu motorového vozidla. Keďže v tejto súvislosti vzniklo podozrenie z trestného činu (neznáma kryštalická látka), boli privolané príslušné policajné orgány. Keďže predmetné posúdenie zodpovedalo aj skutočnostiam popísaným vo výpovediach svedkov [REDAKOVANÉ] v predbežne prerokúvanej veci je tak vylúčený extrémny exces či svojvoľnosť zo strany okresného súdu. Ak všeobecný súd uveril týmto svedkom, pričom podrobne popísal skutkové okolnosti služobného zákroku, s ktorého ustáleným priebehom sa stotožnil aj krajský súd, v okolnostiach prerokúvanej veci ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ posúdenie dôkazov realizované všeobecnými súdmi, a ako už uviedol, ani vtedy, keby sa s ním sám nestotožňoval.

28. Pokiaľ sťažovateľ namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu, pokiaľ ide o otázku, či bol spolupáchateľom trestnej činnosti, za ktorú bol odsúdený z dôvodu, že vyšetrovateľ, ako ani súdy nevykovali dôkazy, ktoré navrhoval, a preto neúplne zistili skutkový stav, je potrebné uviesť, že námietky o potrebe vykonania dôkazov svedčiacich v jeho prospech, a to prepisu komunikácie dotknutej policajnej hliadky s operačným strediskom, výsluchu členov druhej policajnej hliadky, ktorá bola prítomná pri osobnej prehliadke, a kamerového záznamu z ich vozidla, v naposledy podanom odvolaní (a jeho doplnení) nenamietal. Namietal len skutočnosť, že pre jeho trestnú zodpovednosť nie je postačujúca len vedomosť o ukrytí psychotropnej látky a nevyhovenie návrhu na výsluch svedkyne. Krajský súd v napadnutom uznesení vyhodnotil výpoveď sťažovateľa

ako účelovú v snahe zbaviť sa trestnej zodpovednosti. Z vykonaného dokazovania krajskému súdu vyplynulo, že sťažovateľ vedel o účele cesty a o obsahu a druhu prepravovaných vecí v motorovom vozidle. Považoval za nelogické, aby bez vedomosti o prepravovaní psychotropných látok mal vo vlastníctve váhy, ktoré sú potrebné pre rozdelenie zakázaných látok, a teda o nich podľa záverov krajského súdu vedel a bol uzrozumený s ich distribúciou. Odkázal pritom aj na rozhodnutie okresného súdu, ktorý sa predmetnej problematike venoval najmä na s. 14 rozsudku okresného súdu a o participácii sťažovateľa na dotknutej trestnej činnosti nemal žiadne pochybnosti.

29. Vzhľadom na spôsob uplatnenia sťažovateľových námietok a s prihliadnutím na popísané skutočnosti ústavný súd konštatuje ústavnú akceptovateľnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa nedostatočnosti a nesprávnosti (rozporov) namietaných skutkových zistení. Nenašiel tak medzi napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý mu predchádzal, a obsahom namietaných práv takú príčinnú súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Odmietol preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

30. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňovateľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

31. Sťažovateľove námietky smerujú v celom rozsahu k tvrdeniu o nezákonnosti vo veci získaných dôkazov (psychotropných látok). Ústavný súd vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho súdu vydestiloval dve hlavné námietky. Sťažovateľ v podstate namieta nesprávnosť a nedostatočnosť vysporiadania sa dovolacieho súdu s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v súvislosti s jeho námietkami týkajúcimi sa nezákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní pri zastavení dotknutého motorového vozidla a následnom zadovážení dôkazov, ako aj s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku v súvislosti s poukazom najvyššieho súdu na postup orgánov činných v trestnom konaní podľa § 23 ods. 2 zákona o Policajnom zbore, ku ktorému vôbec nedošlo. Konštatuje aj nedostatočnosť vysporiadania sa najvyššieho súdu s otázkou namietanej absencie poučenia podľa príslušných zákonných ustanovení pri zastavení motorového vozidla spolujazdca.

32. Imanentnou súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie obsiahnutého v čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka (strany) konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom (stranou) konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

33. Po oboznámení sa ústavného súdu s napadnutým uznesením najvyššieho súdu je zrejmé, že dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku sa najvyšší súd podrobne venoval v rozsahu jeho strán 26 až 33. Pokiaľ išlo o sťažovateľove dovolacie námietky týkajúce sa rozsahu vykonaného dokazovania (ktoré v ústavnej sťažnosti namietal vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu, pozn.), tieto dovolací súd vyhodnotil v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku tým spôsobom, že za porušenie práva sťažovateľa na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní, resp. súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 a 11 Trestného poriadku, ako aj vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

34. Sťažovateľove námietky týkajúce sa nezákonnosti zastavenia dotknutého motorového vozidla, následného postupu orgánov činných v trestnom konaní a v nadväznosti na to aj tvrdenia o nezákonne získaných dôkazov dovolací súd posudzoval v časti týkajúcej sa dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

34.1. Argumentáciu sťažovateľa, ktorou spochybňuje zákonnosť služobného zákroku policajtov, pri ktorom boli nájdené psychotropné látky, tvrdiac, že súdy nesprávne ustálili jeho priebeh, najvyšší súd nepovažoval s poukazom na svoju ustálenú judikatúru za takú, ktorá by napĺňala dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku či iný dovolací dôvod. Podľa záverov najvyššieho súdu smerovali tieto námietky voči skutkovým zisteniam týkajúcim sa toho, ako prebiehal služobný zákrok (sťažovateľ podľa najvyššieho súdu predložil „vlastnú verziu“ jeho priebehu). Dovoláním podaným z niektorého z dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa však podľa jeho názoru nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené namietané, resp. jemu predchádzajúce rozhodnutie, či prehodnotenia vykonaného dokazovania. Vo vzťahu k tvrdeniu o absencii posúdenia tejto otázky súdmi nižšieho stupňa najvyšší súd poukázal na to, že odôvodnenie okresného súdu a krajského súdu nemožno považovať za svojvoľné, súdy označili dôkazy, na základe ktorých zistili priebeh služobného zákroku, vrátane úvah, ktorými sa spravovali pri ich hodnotení vrátane právnych úvah, ktoré viedli k záveru o ich zákonnosti.

34.2. Najvyšší súd sa ďalej vyčerpávajúco venoval otázke zákonnosti postupu policajtov pri uskutočnení služobného zákroku v nadväznosti na ďalšie námietky sťažovateľa (nemalo sa postupovať podľa zákona o Policajnom zbore, ale podľa Trestného poriadku, otázka absentujúceho poučenia). Poukázal na legálnosť, legitimitu, ako aj primeranosť takého postupu, ktorý mal oporu v § 2 ods. 1 písm. a), b), j) k) a l) § 8 ods. 3 a § 9 ods. 1 a 3 zákona o Policajnom zbore a ktorý podrobne popísal (s. 30 až 33 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, pozn.). Motorové vozidlo bolo podľa jeho názoru oprávnené zastavené (nedanie znamenia o smere jazdy), pričom vzhľadom na čas (nočná hodina), miesto (v blízkosti budovy katastrálneho úradu) a počet osôb pristúpila hliadka k zisťovaniu totožnosti osôb. Ďalej poukázal na využitie postupu podľa § 18

ods. 1 a § 23 ods. 1 zákona o Policajnom zbore, pričom z dôvodu podozrivého správania spolujazdca (sťažovateľa) nadobudla hliadka podozrenie, že v motorovom vozidle by sa mohla nachádzať zbraň. Príslušníci Policajného zboru boli podľa dovolacieho súdu oprávnení vykonať aj tzv. bezpečnostnú prehliadku podľa § 22 ods. 1 zákona o Policajnom zbore. Sumarizoval: „Pred výkonom bezpečnostnej prehliadky nie je príslušný orgán povinný poučiť dotknuté osoby na prípadné trestnoprávne následky pre prípad, že u nich budú nájdené veci majúce súvis s prípadnou trestnou činnosťou. Ak sa pri bezpečnostnej prehliadke nájdu veci ako zbraň, je možné tieto veci, ak majú súvis s trestnou činnosťou v ďalšom konaní využiť ako dôkaz (napr. R 47/2023), čo sa v danej veci aj stalo.“ Služobný zákrok príslušníkov Policajného zboru tak podľa jeho názoru neprekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie ním sledovaného účelu, ktorým bolo objasnenie a prejednanie dopravného prostriedku a zistenie, či sa v zastavenom motorovom vozidle nachádzajú zbrane.

34.3. Z popísaných skutočností je zrejmé, že pertraktovanej otázke sa najvyšší súd riadne venoval. Pokiaľ sťažovateľ namieta poukaz najvyššieho súdu na aplikáciu § 23 ods. 2 písm. b) zákona o Policajnom zbore, ktorý nevyplýval z vykonaného dokazovania, z hľadiska ústavnoprávnej relevancie nemala táto námietka opodstatnenie. Najvyšší súd totiž na základe informácií zo spisového materiálu jasne popísal celý priebeh služobného zákroku, dôvody, pre ktoré príslušníci Policajného zboru nadobudli oprávnené podozrenie, že by sa v motorovom vozidle mohla nachádzať zbraň, skutočnosť, že sťažovateľ vystúpil z motorového vozidla a vyložil obsah igelitovej tašky na jeho kapotu (skutkové zistenie o postupe, ktorý predchádzal vystúpeniu sťažovateľa z motorového vozidla – pozri časť III.2. tohto uznesenia, pozn.), až po nadobudnutie podozrenia, že ide o psychotropnú látku. Zároveň pritom poukázal na skutočnosť, že vo veci sťažovateľa nešlo o povinnosť postupovať podľa Trestného poriadku, keďže táto vzniká pri podozrení zo spáchania trestného činu, ktorou polícia disponuje vopred. O takúto situáciu podľa dovolacieho súdu v okolnostiach veci nešlo, keďže poznatok o možnej drogovej trestnej činnosti bol nadobudnutý až počas realizácie služobného zákroku, na základe čoho boli príslušníci Policajného zboru oprávnení zaistiť veci vyložené na kapote motorového vozidla podľa § 21 ods. 1 zákona o Policajnom zbore.

34.4. Sťažovateľ namietal aj nesprávne posúdenie veci najvyšším súdom v časti, v ktorej sa vyjadruje k spôsobu obmedzenia jeho osobnej slobody. Dovolací súd uviedol, že príslušníci Policajného zboru nepostupovali správne, ak postupovali podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku. Mali pritom postupovať podľa § 19 ods. 1 písm. f) zákona o Policajnom zbore. Najvyšší súd teda pristúpil k vyhodnoteniu tejto otázky po materiálnej stránke, v súvislosti s čím konštatoval, že predmetné „formálne pochybenie“ nemalo ďalej vplyv na prípadnú nezákonnosť trestného konania. Po prevzatí veci vyšetrovateľom bol sťažovateľ duplicitne obmedzený na osobnej slobody v zmysle Trestného poriadku. K tomuto posúdeniu veci ústavný súd nemá z hľadiska ústavnosti žiadne výhrady.

35. Pokiaľ sťažovateľ vo svojej podstate namietal právnu kvalifikáciu skutku, tejto sa dovolací súd venoval v rámci svojej právomoci ústavne akceptovateľným spôsobom so záverom, že jeho právna kvalifikácia zodpovedá skutkovej vete (s. 34 a 35 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, pozn.).

36. Sťažovateľ súčasne argumentoval aj odklonom napadnutých rozhodnutí od rozhodnutí iných všeobecných súdov v analogických otázkach, k čomu ústavný súd uvádza, že takýto odklon vo vzťahu k predloženým rozhodnutiam nenašiel.

37. Ústavný súd považuje za potrebné akcentovať, že základné práva na súdnu ochranu sú v zásade „výsledkové“, čo znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok. Skutočnosť, či napadnuté konanie alebo rozhodnutie vykazuje znaky spravodlivého procesu, závisí od celého konania a konečného rozhodnutia všeobecných súdov (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry ESLP (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002), vyplýva, že ústavný súd a ESLP overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zdôrazňuje, že jeho úlohou v tejto veci nebolo posúdiť vinu sťažovateľa, ale preveriť, či skutočnosti uvedené v napadnutých rozhodnutiach dávajú dostatočný záver pre výroky v nich obsiahnuté. Vo vzťahu k posúdeniu veci najvyšším súdom konštatuje, že jeho rozhodnutie je ako celok konzistentné, neobsahuje žiadny právny exces a vyčerpávajúco sa vyjadruje k sťažovateľom uplatneným námietkam. Aj keď najvyšší súd konštatoval isté pochybenia príslušníkov Policajného zboru, z materiálneho hľadiska predmetné nemalo vplyv na prípadnú nezákonnosť trestného konania. Ústavný súd dopĺňa, že aj rozhodnutia súdov nižšej inštancie (rozhodnutie krajského súdu v spojení s rozhodnutím okresného súdu, ktoré z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok) obsahujú v konečnom dôsledku dostatočný podklad na výroky, ktoré sú v nich obsiahnuté. Zistenia uvedené v tejto časti uznesenia vedú ústavný súd k záveru, že odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je z pohľadu ústavného súdu ústavne udržateľné.

38. S poukazom na vyslovenú ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu; z dôvodu, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, t. j. musí mu zodpovedať proces ako celok, a s prihliadnutím na princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov a princíp právnej istoty vo vzťahu k právoplatným rozhodnutiam všeobecných súdov ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

39. K namietanému porušeniu práva sťažovateľa na súkromie (bod 10 tohto uznesenia) je potrebné uviesť, že všeobecné súdy sa pri ústavnokonformnom a eurokonformnom výklade príslušných ustanovení zákona, ktorý je povinný použiť každý štátny orgán (orgán verejnej moci), musia zaoberať nielen formálnym oprávnením na ich použitie, ale aj faktickými dôvodmi ich použitia, a to vrátane primeranosti. Ústavný súd v kontexte záverov vyslovených v bode 34 tohto uznesenia konštatuje, že v okolnostiach predbežne prerokovanej veci mali všeobecné súdy za preukázanú legalitu vykonania služobného zákroku, v rámci ktorého policajná hliadka v medziach zákona o Policajnom zbore zastavila dotknuté motorové vozidlo, ktorého vodič bol spočiatku podozrivý zo spáchania dopravného priestupku (absencia znamenia o zmene smeru jazdy). So zreteľom na neskorú nočnú hodinu, blízkosť budovy katastrálneho úradu a počet osôb v motorovom vozidle (pristúpenie k zisťovaniu totožnosti osôb) bola preukázaná potreba vykonať proti nim zásah (legitimita). Následne zvolený a všeobecnými súdmi popísaný postup sa javí byť aj proporcionálny. Z dôvodu podozrivého konania sťažovateľa príslušníci Policajného zboru nadobudli podozrenie, že by sa v motorovom vozidle mohla nachádzať zbraň (s. 31 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, pozn.). V zmysle odôvodnenia najvyššieho súdu sťažovateľ následne z motorového vozidla vystúpil a dobrovoľne vyložil obsah igelitovej tašky, ktorú mal pri nohách, na jeho kapotu (všeobecnými súdmi ustálený skutkový stav, pozn.), z čoho vyplynulo nadobudnutie podozrenia, že ide o psychotropnú látku. Je možné sumarizovať, že popísaný postup policajnej hliadky,

ktorý bol ustálený všeobecnými súdmi, nenaznačuje neproporcionalitu uskutočneného služobného zákroku, na základe čoho ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa čl. 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

40. Sťažovateľ namietal aj porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5 a čl. 49 ústavy, k čomu ústavný súd uvádza, že tieto nemajú charakter základného práva a slobody. Majú charakter ústavných princípov, resp. všeobecných interpretačných pravidiel. V obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľ v súvislosti s takto namietaným porušením práv nepredniesol odôvodnenie, ktorým by ich porušenie odôvodňoval, resp. v texte ústavnej sťažnosti porušenie týchto práv ani nespomenul, resp. nepriradil ich ku konkrétnym námietkam. Pokiaľ namietal aj porušenie čl. 5 ods. 1 písm. a) a c) dohovoru, v zmysle judikatúry ústavného súdu sa tento vecne vzťahuje v zásade na konanie o väzbe, čo v danom prípade nebolo predmetom námietok sťažovateľa. Námietky sťažovateľa neboli zamerané ani na nezákonné uväznenie po jeho odsúdení. Aj v tejto časti preto ústavný súd ústavnú sťažnosť vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

41. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému sťažovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocenstvo na jeho zastupovanie advokátom. Z predloženého plnomocenstva vyplýva zastupovanie sťažovateľa v rozsahu porušenia označených práv „len“ napadnutým uznesením najvyššieho súdu, a teda nie aj namietaným postupom okresného súdu či napadnutým uznesením krajského súdu, či postupmi predchádzajúcimi namietaným rozhodnutiam, ako sa toho domáha sťažovateľ v samotnom návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite ústavnej sťažnosti. V nadväznosti na výsledok konania ústavný súd nepristúpil v danej veci k odstraňovaniu uvedeného nedostatku. Predmetný postup zvolil z dôvodu procesnej ekonómie, keďže ani jeho prípadné odstránenie by podľa jeho názoru už nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto ústavnej sťažnosti, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

42. Ústavný súd dodáva, že pokiaľ sťažovateľ v obsahu ústavnej sťažnosti označil aj iné články ústavy, ktoré však nepremietol do petitu, tieto považoval len za súčasť jeho ústavnoprávnej argumentácie.

43. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu